

CREDINTA

PUBLICAȚIA PAROHIEI SFÂNTUL IOAN-BOTEZĂTORUL DIN GENEVA
ȘI A PAROHIEI TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI DIN LAUSANNE

SFINTELE PAȘTI 2022 - ANUL XXVIII – NR. 1 /59

LE CHEMIN VERS L'ÉTERNITE

† Le Métropolitaine Joseph
Lettre pastorale – Pâques-2021

*Que nul ne craigne la mort, car la mort du
Seigneur nous en a délivrés.
(St Jean Chrysostome)*

**Révérands Pères,
Frères et sœurs bien-aimés,**

Le Christ est ressuscité !

La fête éclatante de lumière de la Résurrection du Seigneur donne le sens véritable à notre vie chrétienne. Nous y puisons le désir profond de vivre éternellement avec Dieu. Néanmoins la Résurrection, en laquelle nous mettons toute notre espérance, passe par la Croix de Son Fils, dans laquelle l'amour divin et inconditionné pour l'humanité s'est déversé sur le monde entier.

Dieu le Père nous confie que chacune de nos croix trouve son réconfort dans la Croix de Son Fils. Chaque blessure de l'âme trouve sa guérison dans les blessures causées par les clous transperçant Ses mains, Ses pieds et Son côté sur la Croix. Chaque tumulte de l'âme déposé au pied de la Croix, Il le prend sur Lui et ne nous laisse pas seuls, car la Croix est amour jusqu'à la mort, pour nous, cet amour qui comprend tout, assume tout, porte tout et

CALEA ASPRE ÎNVIERE

„Dacă veți ierta oamenilor greșelile lor, vă va ierta și Tatăl vostru greșelile voastre” (Matei 6, 14)

În aceste vremuri tulburi, pline de incertitudine, de tristețe și de revoltă pentru suferințele îndurate de confrății noștri ucraineni, tot omul este predispus să acuze nedreptatea aducătoare de suferință și de moarte, să judece și să condamne. Și are de ce, și mai ales pe cine!

Dar, rolul Bisericii - conform exemplului Mântuitorului Hristos și învățăturilor Sale - nu este de a judeca și cu atât mai puțin de a condamna, ci de a îndemna la pace, la rugăciune smerită pentru vindecarea rănilor provocate de acest război, și – mai mult - **la iertare**. Dacă nici Biserica nu o face, nu mai are cine să o facă! „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Matei 6, 12).

Să nu uităm, tocmai acum când ne apropiem de Crucea mântuirii noastre, că **dragostea smerită a lui Hristos** pentru cei ce-L torturau și îl răstigneau batjocorindu-L, precum și **iertarea Lui** pentru ei, **au transformat moartea în jertfă, și jertfa în înviere și viață**. Și aceasta pentru că „Dragostea îndelung rabdă” (1 Cor. 13,4).

În același fel și noi, creștinii, numai prin dragostea și iertarea noastră, în duhul rugăciunii smerite, vom ajuta poporul vecin ucrainean să se salveze și să învieze din umbra morții adusă de acest război cotropitor. Pentru că a ierta înseamnă, de fapt, a trăi. „A ierta înseamnă să eliberezi un prizonier, ca apoi să descoperi că prizonierul erai chiar TU” (Lewis B. Smedes).

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați” (Matei 7, 1)

Nimic durabil nu se poate construi pe ură, pe nedreptate, pe dușmănie, pe răzbunare sau pe neiertare. Suportul nostru spiritual, moral și material pentru persoanele năpăstuite în urma nefastei invazii a Ucrainei de trupele rusești poate fi cu mult mai prețios decât judecarea și condamnarea, de către noi, a actorilor implicați în inițierea sau cauționarea acestor atrocități.

Sigur că nu putem fi de acord cu cauționarea sau ”binecuvântarea” acestui război de unii ierarhi ortodocși,

nous unit en un seul corps, détruisant par la croix l'inimitié [...], ayant accès auprès du Père dans un même Esprit (Eph 2, 16-18).

Pour chaque péché déposé au pied de sa Croix, le Christ a crié vers notre Père Céleste : Père, pardonne-leur, car ils ne savent pas ce qu'ils font (Lc 23, 34), tandis qu'au larron se tenant à Sa droite qui reconnaissait ses péchés et Le pria de ne pas l'oublier, Il dit, pardonnant : ...aujourd'hui tu seras avec Moi dans le Paradis (Lc 23, 43).

Chacune de nos faiblesses, confiée au Christ sur la Croix, le Père Céleste la reçoit et en fait un pas vers le Royaume. Tout ce qui est nôtre trouve réconfort et consolation dans Son amour crucifié.

Mais il est une faiblesse lourde à porter : la peur, qui nous accompagne sous diverses formes tout au long de notre vie. Or la plus imposante, d'où presque toutes les peurs prennent racine, est la peur de la mort.

Icoana Învierii Domnului,
Biserica Lausanne

Fidèles bien-aimés,

La peur de la mort que le Christ a vécue, sur la Croix, criant devant le Père Céleste : Mon Dieu, mon Dieu, pourquoi M'as-Tu abandonné ? (Mt 27, 46), n'était pas seulement Sa propre peur, mais c'est la peur de toute l'humanité, de tous les temps et de tous les lieux, d'Adam à nos jours, jusqu'à celui qui meurt seul et sans appui ni assistance, parmi les étrangers et les hommes indifférents, qu'Il a prise sur Lui.

On nous annonce, en pleine pandémie (et également en pleine guerre en Ukraine n.n.), le nombre de personnes qui meurent chaque jour. N'oublions pas que chacun de ceux qui partent, souvent sans s'y attendre, sans s'y être préparé, sans voir ses proches, n'est ni un nombre, ni un cas. Chacun

indifferent cât am încerca să înțelegem mult trâmbițata "simfonie" istorică dintre Biserică și Stat (redușă de fapt la subordonarea – la fel de istorică - a Patriarhiei Moscovei față de conducerea politică de la Kremlin), pentru că știm că nu există nici aghiasmă și nici rugăciuni de binecuvântare a tancurilor, a rachetelor, a missilelor balistice sau supersonice, a armelor sau a munițiilor aducătoare de moarte, folosite ofensiv în scopul distrugerii a cât mai multor vieți omenești.

Credem, însă, că aceste "personaje", care nu se identifică în realitate nici cu poporul rus cel binecredincios și nici cu Biserica pravoslavnică, fac ceea ce fac pe cont propriu și personal împotriva voinței celor pe care pretind că-i reprezintă. Și mai credem că va veni vremea, și nu va dura prea mult, când și aceștia vor da socoteala deciziilor și faptelor lor înaintea lui Dumnezeu, a oamenilor și a istoriei. Nu este acum momentul ca noi creștinii să-i judecăm sau să-i condamnăm. Aceasta ar provoca o inevitabilă dezbinare între frați, și Diavolul tocmai aceasta urmărește prin acest război, dezbinarea Bisericii lui Hristos din interior.

Să păstrăm unitatea Bisericii în ciuda escaladării violențelor (vezi Ioan 17, 21)

Oricât de mari sunt greșelile liderilor responsabili de invadarea poporului ucrainean și oricât de vinovați sunt în fața istoriei de atrocitățile provocate, de morții nevinovați din rândul civililor (femei și copii), de milioanele de refugiați care au luat drumul pribegiei de frica morții, precum și de orașele distruse, nu putem totuși acuza nici poporul rus și nici Biserica rusă de opțiunile conducătorilor lor vremelnici.

Aceste popoare și acești creștini, în marea lor majoritate ortodocși, ucrainenii și rușii, au fost, sunt și vor rămâne vecinii noștri și după încetarea acestor tragice evenimente, de aceea trebuie să păstrăm relații bune și de colaborare frățească cu ei - și cu unii și cu alții - pentru a promova pacea și buna înțelegere între frații de aceeași credință. Prin aceasta nu facem decât să respectăm îndemnul Mântuitorului nostru la păstrarea unității Bisericii „Ca toți să fie una...” (Ioan 17,21).

Cu toate acestea considerăm necesar și de bun simț ca reprezentanții Bisericilor ortodoxe surori să se delimiteze sau – după caz - să se desolidarizeze de persoanele care au inițiat și caționat acest război, să îndemne la rugăciune, prin exemplul personal și să se roage pentru calmarea spiritelor diabolice din viața celor stăpâniți de ele.

„Feriți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Matei 5, 9)

Acum, mai mult ca oricând, trebuie să ne rugăm cu toții, cu pocăință și cu smerenie, pentru restabilirea păcii. În frunte cu reprezentanții Bisericii să facem apel la încetarea imediată a ostilităților, precum și la retragerea trupelor aducătoare de suferințe și de moarte din teritoriile asediate. Nu în ultimul rând, în paralel cu rugăciunea, Biserica ne cheamă să ieșim în întâmpinarea persoanelor refugiate în urma războiului și să ajutăm pe cât posibil pe cei năpăstuiți.

Părintele Patriarh Daniel, al B.O.R., în mesajul său adresat preoților și parohiilor de pe întreg cuprinsul Patriarhiei Române în prima duminică a Postului Mare (13 martie 2022), făcând apel la rugăciune pentru pace și la ajutor umanitar pentru refugiații ucrainenii, s-a delimitat de războiul din Ucraina „inițiat de Rusia

d'entre eux est une âme, portant un nom, pour laquelle le Fils de Dieu Lui-même a été crucifié et est passé par la mort, afin qu'elle passe de la mort à la vie.

Jésus a vécu notre peur de la mort, de cette mort manifeste dès le premier moment de notre venue au monde, dès le premier pas franchi sur le chemin qui y mène – comme seule certitude, mais néanmoins étrangère à ce que Dieu a préparé pour l'homme créé à Son image et à Sa ressemblance. Il s'est fait homme pour vivre avec nous notre peur de la mort et pour nous libérer de son joug par la Croix et par Sa mort, se livrant Lui-même au tombeau duquel Il se relèvera triomphalement et victorieux, le troisième jour.

Saint Paul nous confie le fait que le Sauveur prend part à tout ce que nous vivons pour ôter à nos âmes le fardeau de cette peur : « ... afin que, par la mort, Il anéantit celui qui a la puissance de la mort, c'est-à-dire le diable, et qu'Il délivrât tous ceux qui, par crainte de la mort, étaient toute leur vie retenus dans la servitude » (He 2, 14-15).

Et Saint Jean Chrysostome nous dit, au jour de la Résurrection : « ...que nul ne craigne la mort, car celle du Sauveur nous en a délivrés : Il l'a fait disparaître après l'avoir subie. Il a dépouillé l'Enfer, Celui qui aux enfers est descendu. Il l'a rempli d'amertume pour avoir goûté de sa chair. » Craignons néanmoins le péché, car il est cause de la mort, et non de la mort corporelle, mais spirituelle.

Par la Croix, la Mort et la Résurrection du Christ, nous savons désormais que toute angoisse intérieure, toute inquiétude, toute faiblesse, tout ce qui génère dans nos vies la peur de la mort, dans le Christ crucifié et ressuscité, trouve sa lumière. Le Sauveur a tout pris sur Lui, nous exhortant à prendre garde à grandir dans la foi en Sa parole, car Il est notre Ami, qui nous accompagne tout au long de la vie jusqu'au passage de ce monde, si nous faisons ce qu'Il nous demande.

Aimez-vous les uns les autres comme Je vous ai aimés... Vous êtes mes amis, nous dit-Il, si vous faites ce que Je vous commande. (Jn 15, 12 et 14)

« Ne craignons pas la mort, mais le péché. Ce n'est point la mort qui a donné naissance au péché, mais le péché qui a engendré en nous la mort, et la mort est l'acquiescement du péché », nous dit saint Jean Chrysostome.

împotriva unui stat suveran și independent” și tot cu acest prilej a îndemnat să evităm violența verbală, denigrarea și atacul la persoană:

„Violența militară dintr-un război nu trebuie imitată nicidecum prin violență verbală, prin atac la persoană sau denigrare. Dacă în slujbele ortodoxe ni se oferă adesea binecuvântarea „**Pace tuturor**”, este necesar ca această pace să o facem prezentă și roditoare în Biserică, în familie, în societate și în relațiile dintre popoare”.

În acest duh, vă îndemnăm și noi să ne rugăm smerit pentru pace, să ne deschidem inima și să ajutăm pe cei pe care viața i-a adus în situații grele. Să folosim perioada care a mai rămas din Postului Mare ca prilej de rugăciune smerită, pocăință sinceră și fapte de milostenie, să ne spovedim cu căință păcatele săvârșite și să ne împărtășim cât mai des cu Trupul și Sângele Domnului, ca pregătire pentru marea sărbătoare a Sfințelor Paști și ca hrană a vieții veșnice. Și taote acestea cu convingerea că **iubirea jfernelnică și iertarea pot transforma războiul în pace durabilă, moartea în jertfă și jertfa în înviere și viață.**

Un război, ca orice grea încercare, cheamă în primul rând la o trezire a conștiinței

Este momentul să conștientizăm că evenimentele care zguduie din temelie viața unui popor (a unor popoare) cheamă, în primul rând, la o trezire a conștiinței ecleziale, spirituale și etnice (naționale). Dacă avem credință în Dumnezeu, dacă ne păstrăm speranța cu răbdare și dacă ne manifestăm dragostea prin fapta cea bună, după modelul iubirii smerite a lui Hristos, tot răul se va transforma în mai binele nostru !

Jean-Paul Sartre spunea: ”Important nu e ceea ce au făcut alții din noi, ci ceea ce facem noi înșine din ceea ce au făcut alții din noi. ”

Cred că alegerea ”dezastrului sau a mântuirii, din răspântia în care se află astăzi omenirea”, și mă refer aici la concluzia unui interviu pe care dl Andrei Pleșu la acordat nu de mult la RFI, ține chiar de această capacitate a noastră de a culege, precum albina, nectarul din florile acestei vieți, fie ele și sângerânde, fără să ne înțepăm în spinii aflați pe tijele acestora (cf. Sf. Vasile cel Mare, Cuvânt către tineri).

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să conștientizăm, fiecare în parte și toți laolaltă, rolul extraordinar de important pe care-l avem în trecerea pascală a omenirii de la război la pace și de la moarte la viață. Netrecătoarea bucurie adusă nouă de Hristos să rămână deplină în noi, iar neînserata lumină a Învierii Sale să ne însoțească pe tot parcursul vieții, spre slava Preasfintei Treimi și a noastră mântuire. **Hristos a înviat !**

Părintele Adrian

022 700 49 18 ; 021 601 03 30 ; <diaconu.adrian@gmail.com>

Seul le péché peut nous séparer du Christ ressuscité. Mais même ce péché, que nous avons tous, déposons-le sans crainte à Ses pieds, car Il en a lavé notre âme sur la Croix, afin que nous n'ayons plus peur.

Frères et sœurs bien-aimés,

Cette année est dédiée, au sein du Patriarcat de Roumanie, à tous ceux qui mènent leur vie de chrétiens orthodoxes dans le monde entier, mais aussi à ceux qui sont passés de ce monde vers le Seigneur. Portons-nous les uns les autres dans la prière et gardons intacte l'unité de notre foi.

N'oublions pas ceux qui se sont endormis dans le Seigneur, de nos familles, souvenons-nous d'eux dans la prière et prenons soin de leur tombe, si elles se trouvent dans les pays où nous vivons. Notre prière pour eux atteste que nous les avons aimés et que nous les aimons.

Nous vivons, en ces temps de pandémie (et également de la guerre en Ukraine n.n.), partout en Europe et dans le monde entier, avec beaucoup de peurs, d'inquiétudes et de trouble : ne pas tomber malade, ne pas perdre ses proches, ne pas pouvoir s'adonner à la liberté, ne pas perdre d'un jour à l'autre notre travail, créer un monde meilleur pour nos enfants, ne pas détruire cette planète et tout ce que Dieu y a mis à notre charge.

Déposons tous nos soucis et préoccupations dans la prière devant le Dieu bon et miséricordieux, l'Ami-de-homme, étant à notre tour bons et miséricordieux, partageant autour de nous la bonté et l'amour que Dieu a mis en nous en abondance, sans oublier tous ceux qui s'efforcent de rendre nos vies meilleures, qui s'appliquent à trouver des solutions à toutes les maladies et dangers qui rendent aujourd'hui nos vies plus difficiles et précaires.

En toutes choses, demandons l'aide et la bénédiction de Celui qui nous a apporté, ainsi qu'au monde entier, la joie et la lumière par Sa Résurrection d'entre les morts, et nous a confié Son amour sans limite.

Que cette Pâque vous apporte à tous la santé corporelle et spirituelle, la joie, la paix, l'espoir et l'amour.

Le Christ est ressuscité !

De celui qui prie pour vous,

† Le Métropolitain Joseph

Paris, La Résurrection du Seigneur 2021

PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR ȘI LA SFINTELE PAȘTI

La biserica din Lausanne :

Luni - 18 apr. 17h30 Program de spovedit; 18h00 Denie ;
Marți - 19 apr. 17h30 Program de spovedit; 18h00 Denie ;
Miercuri - 20 apr. 17h00 Program de spovedit;

18h00 Taina Sfântului Maslu ;

Joi - 21 apr. 10h00 Sf. Liturghie a Sf. Vasile-cel-Mare;
18h00 Denia celor 12 Evanghelii (scoaterea Sfintei Cruci) ;

Vineri - 22 apr. 17h00 Program de spovedit;

18h00 Prohodul Domnului nostru Iisus Hristos ;

Sâmbătă - 23 apr. 24h00 - Proclamarea Învierii Domnului urmată de Sf. Liturghie (slujba se va oficia sus, în Templu) ;

Duminică - 24 apr. Sfintele Paști, la **11h00** Slujba vecerniei;

Luni - 25 apr. 10h00 Sf. Liturghie (a doua zi a Sfințelor Paști) ;

Vineri - 29 apr. 10h00 Sf. Liturghie (Izvorul Tămăduirii) ;

Sâmbătă 30 apr. **nu se oficiază** pentru că nu se fac parastase.

Duminică - 1 mai (Duminica Tomii) la **10h00 Sf. Liturghie.**

După Săptămâna Luminată slujbele duminicale și cele ale praznicelor sau sfinților mari din cursul săptămânii, ca și cele de sâmbătă, vor continua conform programului obișnuit (orele 10h - 12h) până la vacanța de vară, când se va anunța un alt program pentru iulie și august.

* * *

La biserica din Geneva (Grand-Lancy) :

Sâmbătă - 16 apr. 18h00-19h30 vecernie și program de spovedit;

Duminică - 17 apr. 10h00 Sf. Liturghie - Intrarea Domnului în Ierusalim (Floriile) - dezlegare la pește;

Joi - 21 apr. 18h00 Denia celor 12 Evanghelii;

Vineri - 22 apr. 18h00 Prohodul Domnului nostru Iisus Hristos (urmat de ocolirea bisericii cu Sfântul Epitaf);

Sâmbătă - 23 apr. 22h00 - Proclamarea Învierii Domnului urmată de Sf. Liturghie. Anul acesta slujba Sfintei Liturghii pt. Sărbătoarea Sf. Paști se va oficia în continuarea slujbei Învierii;

Duminică - 24 apr. Sfintele Paști, la **11h00** Slujba vecerniei ;

Duminică - 1 mai (Duminica Tomii) la **10h00 Sf. Liturghie.**

Slujbele duminicale vor continua, ca de obicei, în fiecare prima și a treia duminică din lună, conform programului obișnuit (orele 10h - 12h) până la vacanța de vară, când se va anunța programul pt. lunile iulie - august.

Slujbă la biserica din Geneva și la cea din Lausanne în prezența Ips. Mitr. Iosif

Vă mulțumim frumos pentru sprijinul acordat Bisericii noastre !

Contul Parohiei din Geneva (Grand-Lancy):

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7 / CHF ;

Titular : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse St-Jean-Baptiste

Contul de întreținere al Parohiei Lausanne:

IBAN: CH47 8080 8002 3269 5631 4/ CHF; Titular: EORL-VD.

„Binecuvântează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale!”

**CONTINUONS À AIDER LES
RÉFUGIÉS, PRIONS POUR LA
PAIX ET SOYONS DES ARTISANS
DE PAIX !**

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

***Message de sa Béatitudo le patriarche
Daniel, le premier dimanche de carême***

Dès le début, le Patriarcat de Roumanie a constaté avec la plus grande inquiétude le début de la guerre en Ukraine, une guerre lancée par la Russie contre un État souverain et indépendant.

Le Patriarcat de Roumanie a également appelé à la prière et à la solidarité pour soutenir et assister les citoyens ukrainiens, réfugiés en Roumanie, en raison de la guerre.

Ainsi, des collectes ou des actions d'aide aux réfugiés d'Ukraine ont été organisées dans toute l'Église Orthodoxe Roumaine.

Ces derniers jours, des centaines de milliers d'Ukrainiens sont entrés dans notre pays, fuyant la guerre. Depuis leur entrée en Roumanie, ils ont été accueillis avec beaucoup de compassion, d'amitié et de solidarité par les représentants des éparchies de l'Église Orthodoxe Roumaine, qui leur ont offert leur aide.

En conséquence, le Patriarcat de Roumanie remercie toutes les éparchies qui ont répondu à son appel à la coopération fraternelle et continue de contribuer à l'aide aux réfugiés ukrainiens. Nous remercions en particulier les éparchies frontalières avec l'Ukraine : la Métropole de Bessarabie, l'Archevêché de Suceava et Rădăuți, l'Évêché de Maramureș et Sătmar et l'Évêché de Tulcea.

Dans le contexte actuel, marqué par la violence et beaucoup de souffrances en Ukraine, il est encore nécessaire d'aider les réfugiés ukrainiens qui transitent par la Roumanie ou y séjournent un certain temps.

**LE VRAI CHRETIEN ET LE CHRETIEN
IMAGINAIRE FACE A LA GUERRE**

*Vasile Bănescu **

Le vrai chrétien, clerc ou laïc, inspiré par l'Évangile, a le devoir moral décisif de se rapporter de manière lucide et appropriée à la réalité, surtout lorsque celle-ci est marquée par l'injustice, la haine idéologique et le meurtre de milliers et de milliers d'innocents dans une guerre déclenchée par un personnage antichrétique émergent, qui se présente, par des gestes d'inversion luciférienne, comme le père attentionné de la patrie, le bienfaiteur des peuples, le protecteur du christianisme ou le plus grand fondateur d'églises.

Le vrai chrétien, mais pas le chrétien imaginé, réagira, dans un tel contexte, empesté par la souffrance et la mort, par des actes moraux et des paroles claires de paix, en séparant la justice de l'injustice, la vérité du mensonge, la complicité de l'honnêteté, la cruauté de l'humanité, sans diplomatie inutile, même ecclésiastique. Le vrai chrétien appellera le mal mal et le bien bien.

Le vrai chrétien ne se lancera pas aveuglément dans le champ des fausses nouvelles émises par la perfide propagande anti-européenne, car il est naturellement fidèle à la vraie Europe chrétienne. Il ne se lancera pas non plus dans des discours contorsionnistes d'apaisement, ni dans des sermons pleins d'ornements byzantins, de citations poussièreuses et de lieux communs sans aucun sens ni tangence avec la cruelle réalité qui l'assaille.

Et surtout, le vrai chrétien ne confondra pas les esprits, ni les personnages du récit historique européen (dont il fait lui-même partie), en ne distinguant pas les victimes de leurs agresseurs.

Car le vrai chrétien possède la clarté et l'imagination morale, la sagacité spirituelle, en étant capable de discerner entre ce qui est permis et ce qui est utile, entre ce qui est possible et ce qui est interdit, entre ce qui est obligatoire et ce qui est facultatif ou entre un primat authentique et digne de l'Église du Christ et un primat qui est moralement et chrétiennement déshonoré par une complicité cynique avec les choses les plus hideuses que l'homme sans Dieu est capable de commettre : la guerre de conquête, la terreur, la torture et le meurtre de masse de personnes que le Christ nous a gentiment ordonné d'aimer comme nous-mêmes, de ne pas écraser sous la botte lourde et envahissante de la mort.

Le visage déchiré par la guerre de son voisin oblige le vrai chrétien à sortir du confort chaleureux du christianisme du dimanche ou de salon et à faire ce qu'il voudrait que les gens fassent pour lui s'il était à la place de celui qui a besoin de lui aujourd'hui.

C'est exactement ce que le clergé et les laïcs roumains, admirablement mobilisés par le bon sens chrétien, ont fait et font dans les archidiocèses de l'Église situés dans les régions par lesquelles les réfugiés sont arrivés jusqu'à nous à cause de cette guerre.

Une guerre provoquée par une pathologie politique, par une vision clinique impérialiste et, scandaleusement, bénie, même implicitement, par quelqu'un qui, manquant totalement d'acuité morale, a identifié les "forces du mal" exactement là où elles font défaut, substituant ainsi habilement, mais de façon tout à fait déshonorante, l'agresseur à la victime.

La présence devant nous de l'autre, un pauvre homme devenu sans abri, exige de nous des gestes proportionnels à notre propre

En même temps, nous sommes appelés à multiplier nos prières à Dieu pour que la guerre prenne fin et que la paix soit rétablie, pour que les réfugiés puissent retourner dans leur patrie.

Surtout maintenant, durant le grand Carême de Pâques, où la prière fervente soutient un repentir sincère de nos péchés et fait du jeûne une source d'humilité, de paix et de bonté, il est nécessaire de cultiver la paix dans notre cœur et de prier pour la paix entre les peuples.

La violence militaire de la guerre ne doit pas être imitée par la violence verbale, l'agression d'une personne ou son dénigrement.

Si dans les offices orthodoxes on nous offre souvent la bénédiction Paix à tous, il est nécessaire de rendre cette paix présente et féconde dans l'Église, dans la famille, dans la société et dans les relations entre les peuples, pour la gloire de la Sainte-Trinité et le bien de l'humanité !

† Daniel

Patriarche de l'Église Orthodoxe Roumaine

(source : <https://www.sagesse-orthodoxe.fr/sujets-de-societe/message-de-sa-beatitude-le-patriarche-daniel-le-premier-dimanche-de-careme/>)

SĂ AJUTĂM ÎN CONTINUARE PE REFUGIATI, SĂ NE RUGĂM PENTRU PACE ȘI SĂ FIM FĂCĂTORI DE PACE!

Mesajul Preafericitului Părinte Patriarh Daniel la Duminica Ortodoxiei :

Încă de la început, Patriarhia Română a luat act cu maximă îngrijorare de începerea războiului din Ucraina, război declanșat de Rusia împotriva unui stat suveran și independent.

De asemenea, Patriarhia Română a făcut apel la rugăciune și solidaritate pentru sprijinirea și ajutorarea cetățenilor

degré de christianisme, à la force de notre fibre morale, à la noblesse que nous ne savons même pas que nous avons. Ces gestes honorent grandement notre témoignage chrétien et la communauté à laquelle nous appartenons.

À un moment véritablement crucial pour l'Europe chrétienne, où la démocratie doit rester politiquement sacro-sainte, les chrétiens de toutes les confessions et de tous les peuples sont unis autour de valeurs morales universelles. Lorsqu'elles sont assimilées, ces valeurs agissent comme un antidote qui élimine de la société l'impulsion incontrôlée vers le meurtre de masse, vers l'atrocité comme passe-temps, vers l'agression contre les voisins, vers la suppression de la liberté et de la dignité des hommes.

Nous devons tous ensemble passer l'épreuve du courage : confesser la vérité au bon moment, rester fermes contre la barbarie et lutter pour sauver à tout prix la civilisation du Décalogue et la culture européenne du dialogue – les cadres sains qui diminuent et peuvent même faire disparaître le grave danger pour notre salut que représente le fait d'appeler le bien ce qui est mal et le mal ce qui est bien.

Message du porte-parole de l'Église orthodoxe roumaine : Vasile Bănescu – (source: Orthodoxie.com du 5 mars – titre de la rédaction)

Ukraine : église orthodoxe au milieu des bombardements

DECLARATION DES PRETRES ET DIACRES DE L'ÉGLISE ORTHODOXE RUSSE POUR LA PAIX

La veille du début du Grand Carême des clercs de l'Église orthodoxe russe ont lancé un appel pour une réconciliation et un cessez-le-feu immédiat en Ukraine : "Nous, prêtres et diacres de l'Église orthodoxe russe, chacun en son nom, lançons un appel à tous ceux dont dépend la guerre fratricide en Ukraine pour une réconciliation et un cessez-le-feu immédiat.

Nous envoyons cet appel après le dimanche du Jugement dernier et la veille du dimanche du Pardon. Le Jugement dernier attend tout le monde. Aucune autorité terrestre, aucun médecin, aucun garde ne nous protégera de ce jugement. Soucieux du salut de chaque personne qui se considère comme un enfant de l'Église orthodoxe russe, nous ne souhaitons pas qu'elle arrive à ce jugement en portant le lourd fardeau des malédictions maternelles.

Nous rappelons que le sang du Christ, versé par le Sauveur pour la vie du monde, sera reçu dans le sacrement de la communion par ceux qui donnent des ordres meurtriers, non pas pour la vie mais pour leurs tourments éternels.

Nous déplorons l'épreuve à laquelle nos frères et sœurs d'Ukraine ont été soumis de manière imméritée. Nous rappelons que la vie de chaque personne est un don inestimable et unique de

ucraineni, refugiați în România, din cauza războiului.

Astfel, în toată Biserica Ortodoxă Română au fost organizate colecte sau acțiuni de ajutorare a refugiaților din Ucraina. În ultimele zile, sute de mii de ucraineni au intrat în țara noastră, fugind din calea războiului. Aceștia au fost întâmpinați încă de la intrarea lor în România cu multă compasiune, prietenie și solidaritate de reprezentanți ai eparhiilor Bisericii Ortodoxe Române, care le-au oferit ajutorul.

Drept urmare, Patriarhia Română mulțumește tuturor eparhiilor care au răspuns la apelul ei de cooperare frățească și contribuie în continuare la ajutorarea refugiaților ucraineni. În mod deosebit, mulțumim eparhiilor aflate la granița cu Ucraina: Mitropolia Basarabiei, Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților, Episcopia Maramureșului și Sătmăruului, și Episcopia Tulcii.

În contextul actual, marcat de violență și multă suferință în Ucraina, este necesară în continuare ajutorarea refugiaților ucraineni care tranzitează România sau rămân aici pentru o vreme.

Totodată, suntem chemați să înmulțim rugăciunea către Dumnezeu ca să înceteze războiul și să fie pace, pentru ca refugiații să poată reveni în patria lor. Mai ales acum, în timpul Postului Sfințelor Paști, când rugăciunea stăruitoare susține pocăința sinceră pentru păcate și face postul roditor de smerenie, pace și bunătate, este necesar să cultivăm pacea inimii noastre și să ne rugăm pentru pacea între popoare.

Violența militară din război nu trebuie imitată prin violență verbală, prin atac la persoană sau denigrare. Dacă în slujbele ortodoxe ni se oferă adesea binecuvântarea „Pace tuturor”, este necesar ca această pace să o facem prezentă și roditoare în Biserică, în familie, în societate și în relațiile dintre popoare, spre slava Preașfintei Treimi și binele omenirii!

† Daniel

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Dieu, et nous souhaitons donc que tous les soldats, tant russes qu'ukrainiens, rentrent sains et saufs dans leurs foyers et leurs familles.

Nous sommes attristés à l'idée du gouffre que nos enfants et petits-enfants en Russie et en Ukraine devront combler pour recommencer à être amis, à se respecter et à s'aimer. Nous respectons la liberté divine de l'homme et pensons que le peuple ukrainien doit faire son choix par lui-même, pas du point de vue des armes automatiques, sans pression ni de l'Ouest ni de l'Est.

En prévision du Dimanche du Pardon, nous vous rappelons que les portes du ciel seront ouvertes à tous, même à ceux qui ont lourdement péché, s'ils demandent pardon à ceux qu'ils ont méprisés, insultés ou tués de leurs mains ou sur leur ordre.

Il n'y a pas d'autre voie que le pardon et la réconciliation mutuelle. "La voix du sang de ton frère crie vers moi depuis la terre ; et maintenant tu es maudit depuis la terre, qui a ouvert sa bouche pour recevoir de ta main le sang de ton frère", dit Dieu à Caïn, qui était jaloux de son jeune frère. Malheur à tout homme qui se rendrait compte que ces paroles lui sont adressées personnellement.

Aucun appel non violent à la paix et à la fin de la guerre ne doit être rejeté par la force et considéré comme une violation de la loi, car tel est le commandement divin : « Bienheureux les artisans de paix ». Nous appelons toutes les parties belligérantes au dialogue, car il n'y a pas d'alternative à la violence. Seule la capacité d'entendre l'autre peut donner l'espoir d'une sortie de l'abîme dans lequel nos pays ont été précipités en quelques jours.

Entrons tous et toutes dans le Carême dans un esprit de foi, d'espérance et d'amour.

Arrêtez la guerre !

Jivko Panev - *Orthodoxie.com* – le 9 mars 2022

SUR LA PAIX

Saint Nicolas Velimirovitch (1880-1956)

Vous connaissez tous l'Évangile du Christ qui constitue en substance le seul enseignement existant au monde sur la paix. La paix est une conséquence de la vertu et non une oeuvre d'habileté. Considérez par exemple une famille où les deux époux, tous les deux dépourvus de paix, ne maintiennent la paix que grâce à l'habileté. Dans de tels cas la paix peut-elle être durable ?

Les hommes se forcent plus que jamais non de revenir à la vertu comme condition de paix, mais de fabriquer la paix avec habileté. Mais de même qu'on ne peut édifier le toit avant les fondations, de même la paix ne peut s'obtenir en l'absence de vertu.

(Lettres missionnaires – Ed. des Syrtès 2019)

„Dacă vreți să trăiți în pace, fără teamă, întrarmați-vă cu arma ce se numește iubire.” (Sfântul Nicolae Velimirovici)

„Cel mai de seamă dar pe care-l pot oferi părinții copilului lor este să-l învețe să recunoască răul și să se revolte împotriva lui.” (Sfântul Nicolae Velimirovici)

RUGACIUNE PENTRU PACEA LUMII

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, Cel ce ești Izvorul vieții și al păcii în cer și pe pământ, revarsă harul păcii tale în lumea tulburată de război și de ură.

Stinge neînțelegerile și învrăjbirea dintre oameni și revarsă în inimile tuturor smerenia, pacea și bunătatea.

Liniștește pe cei războinici și dăruiește-le înțelepciune.

Dăruiește ajutor celor suferinzi, ocrotire celor refugiați sau pribegi și mângâiere celor înstrăinați și întristați, iar nouă tuturor dăruiește-ne voința și puterea de a ajuta cu toată inima pe semenii noștri care suferă din pricina războiului.

Cel ce ai spus: „Fericiți sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”, învață-ne să căutăm dobândirea păcii inimii și a păcii între oameni și între popoare, deoarece în inima în care se află pacea nu mai este vrajbă, iubire de stăpânire sau frică, ci mângâierea Duhului Sfânt, iubire de Dumnezeu și de semenii.

Pentru aceasta, cu smerenie ne rugăm Ție, Hristoase Dumnezeule, pentru pacea dintre oameni în fiecare țară, pentru pacea dintre popoare și pentru buna așezare a întregii lumi, ca să viețuim în bună înțelegere și să putem lucra fără împiedicare faptele plăcute Ție, slăvind iubirea de oameni a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

ÎN DUHUL SĂRBĂTORII

DESPRE SFÂNTA CRUCE

Postul Sfințelor Paști - Postul Mare - este intim legat de Sfânta Cruce pentru că ea reprezintă, pe de o parte, iubirea jertfelnică a Mântuitorului nostru prin care noi am fost trecuți de la moarte la viață, iar pe de altă, răspunsul nostru la iubirea Hristos prin dragostea de fiecare zi față de aproapele nostru. De aceea, în afară de zilele în care comemorăm pătimirile Mântuitorului, în Joia și în Vinerea cea Mare, Biserica a rânduit, chiar în mijlocul Postului Mare, ca duminica a treia a acestuia să fie dedicată Sfintei Cruci.

De ce s-a așezat Duminica Sfintei Cruci la jumătatea Postului

Știm că în mijlocul raiului se afla „*Pomul Vieții*”, care l-a tentat pe Adam, și așa a atras moartea pe el și pe urmașii lui.

Prin păcatul protopărinților noștri, însă, Pomul Vieții a devenit „*Pom al morții*”, așa cum spune Sf. Pavel: „*Printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea*” (Rom. 5,12).

Raiul - grădina bucuriei, a comuniunii omului cu Dumnezeu și cu întreaga creație - era o prefigurare a Împărăției lui Dumnezeu. Prin comiterea păcatului neascultării omul a părăsit anticamera acestei Împărății și și-a pierdut sensul și scopul vieții rătăcind veacuri de-a rândul în necunoscut, părăsind lumea lui „*a fi*” pentru a explora din plin în lumea lui „*a avea*”.

Lemnul *Pomului Vieții* din Rai prefigura, de fapt, lemnul Crucii prin care avea să ne vină adevărata viață, viața cea jertfelnică întru Hristos Domnul. Dar, așa cum spuneam, păcatul primilor oameni a transformat „*Pomul Vieții*” în „*Pom al morții*”.

Prin iubirea jertfelnică și smerită a lui Hristos „*Pomul morții*” de pe Golgota - **Crucea** - a devenit (din obiectul celei mai groaznice torturi) „*Pomul Vieții*” și astfel, Raiul pământesc a fost înlocuit de Biserica lui Hristos, întemeiată prin Jertfa Crucii Sale, care a devenit la rândul ei adevărata anticameră a Împărăției lui Dumnezeu. Biserica este noul „spațiu sacru” al întâlnirii și comuniunii omului cu Dumnezeu.

De aceea, așa cum în Rai *Pomul Vieții* ocupa locul central (în mijlocul Raiului), în Biserica creștină **Crucea lui Hristos** ocupă locul cel mai înalt (în Sf. Altar și pe turla bisericii).

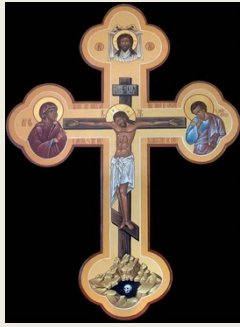
Așadar, Sfinții Părinți au așezat în mijlocul Postului Mare lemnul Crucii, ca și lemnul *Pomului Vieții* în mijlocul Raiului, pentru că Postul Mare reprezintă pocăința lui Adam și a urmașilor săi, precum și pelerinajul omului către el însuși prin deșertul acestei lumi, în căutarea Raiului pierdut, mai precis a comuniunii cu Dumnezeu și cu semenii.

Ce este Sfânta Cruce ?

Este scara prin care iubirea jertfelnică a lui Dumnezeu se coboară spre sufletul deznădăjduit al omului, iar iubirea smerită a omului poate urca cu încredere spre Dumnezeu, prin mila și dragostea față de aproapele.

Crucea reprezintă întoarcerea iubirii lui Dumnezeu din veșnicie către noi, așa cum lumina Sf. Învieri reprezintă întoarcerea privirii lui Dumnezeu din veșnicie către noi.

Crucea este o stare de viață, un mod de a conștientiza viața aceasta ca un punct de intersecție între mine și Dumnezeu

Sfânta Cruce străjuind Mormântul lui Hristos (Sf. Epitaf), în Sfânta și Marea Vineri, la biserica din Lausanne și la cea din Geneva

(dimensiunea verticală a Crucii), dar și între mine și semenii mei (dimensiunea orizontală a ei).

Crucea este asimilată adesea cu suferința. Cine primește însă suferința ca pe o cruce, adică cu smerenie și cu iubire, fără să-și piardă credința, răbdarea și nădejdea în Dumnezeu, va folosi acea suferință ca pe o treaptă pt a păși mai departe spre Împ lui Dumnezeu. Ea va aduce schimbarea răului în bine, a suferinței în bucurie și viață, a întunericului în lumină și înviere.

Crucea poate părea un obstacol, prin încercările și suferințele cu care este asimilată, dar ea este un obstacol în care se ascunde de fapt și soluția depășirii lui, tocmai pentru că ea transformă obstacolul în soluție și schimbă viața din rău în bine, așa cum spuneau stoicii cu 2 - 3 secole înaintea creștinismului. Hristos ne-a dat măsura deplină a acestei schimbări a obstacolului în soluție pentru că, prin Crucea Sa, El a transformat moartea în jertfă, iar prin iubirea lui smerită a transformat jertfa în înviere și viață.

Cum facem prezentă Sfânta Cruce în viața noastră

Prin închinarea zilnică cu semnul ei

Crucea este lumină și binecuvântare spre mântuire. Ea este semnul credinței în iubirea lui Dumnezeu, iubire mai tare decât moartea. De aceea, noi am făcut din Cruce semnul mântuirii noastre, iar când spunem *“Doamne, ajută-ne”, “Doamne, mântuiește-ne”, “Doamne, miluiește-ne”,* ne însemnăm cu Sfânta Cruce, deoarece ea este semnul iubirii Preasfintei Treimi pentru noi oamenii.

Prin purtarea Crucii la gâtul creștinilor

Purtăm Crucea cu lănișor la gât de când suntem botezați, ne însemnăm cu semnul ei dimineața când ne trezim din somn, seara când ne culcăm, înainte de masă și după masă.

Prin însemnarea pâinii cu semnul Sfintei Cruci

Mamele noastre făceau semnul Sfintei Cruci peste pâinea care urma să intre în cuptor, iar țărani noștri încrustau semnul ei pe poartă, la intrare, ca să intre pe ea în curte sau în casă ca într-o biserică, ca într-un loc sfințit de prezența lui Dumnezeu.

Prin ridicarea Troițelor la raspântiile de drum sau lângă fântâni

Așezăm Crucea la margine de drum sau la răscruce de drumuri ca să ne aducem aminte de Mântuitorul Iisus Hristos, Cel Care a zis: *“Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”* (In. 14, 6). Când vedem Sfânta Cruce lângă un izvor sau lângă o fântână sau pe acoperișul fântânii, ne aducem aminte de Hristos Cel care a zis: *“Eu sunt Apa cea vie. Cine bea din Apa aceasta nu va înseta niciodată”* (cf. In. 4,14). Această apă este harul lui Hristos prezent în noi prin lucrarea Sfântului Duh.

Prin construirea bisericilor în formă de cruce și prin așezarea Crucii pe turelele acestora

Prin așezarea Sfintei Cruci la căpătâiul mormintelor creștinești

Sfânta Cruce stă de strajă și la mormintele celor adormiți în Domnul, pentru a ne aminti că rugăciunea noastră pentru ei este mai tare decât moartea.

Crucea iubirii duhovnicești care este mai tare decât moartea și a bucuriei învierii stă de veghe pe mormintele celor dragi ai noștri,

RUBRICA LITURGICĂ

ȘI NE IARTĂ NOUĂ GREȘELILE NOASTRE...

Rugăciunea Domnească – Tatăl nostru - este modelul cel mai desăvârșit de rugăciune pe care ni l-a dat Hristos Însuși:

„Tatăl nostru, Care ești în ceruri, Sfințească-se numele Tău; Vie împărăția Ta; Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi; Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Că a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!” (Matei 6, 9-13).

Când rostim această rugăciune, grăim chiar cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos și ne rugăm cu adevărat în numele Lui. De aceea rugăciunea aceasta se numește Rugăciunea Domnească. Ei i se potrivește cel mai bine cuvântul Domnului: „Orice veți cere de la Tatăl întru numele Meu, vă va da vouă” (Ioan 16, 23).

Pentru că ne aflăm în așteptarea celei mai mari sărbători creștine - Învierea Domnului - de lumina căreia nu ne putem împărtăși fără iertare, să încercăm să înțelegem, prin explicația succintă a *Părintelui Alexander Schmemmann**, ce înseamnă **iertarea**.

„Și ne iartă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Matei 6, 12).

Dintru început trebuie să observăm că această cerere unește două componente care se întrepătrund: iertarea păcatelor noastre și iertarea păcatelor comise împotriva noastră.

Hristos Domnul spune: „Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, iarta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc, iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6, 14-15). Iată, în această complementaritate se află și misterul profund al iertării cerute în Rugăciunea Domnească. [...]

Prin urmare, rostind rugăciunea Tatăl nostru cu inima împietrită de a nu ierta altuia greșelile, înseamnă a ne osândi singuri. Totuși, dacă din slăbiciunea firii încă nu am izbutit să biruim ura din noi, nu trebuie să încetăm a rosti această rugăciune. Căci dacă o facem din inimă, Dumnezeu,

părinți, frați și cunoscuți, care au trecut la Domnul, întrucât noi așteptăm învierea morților și viața veșnică. *”Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie”*

Crucea de pe mormintele lor ne spune că ne vom întâlni cu ei, în iubirea Preasfintei Treimi. Cine L-a iubit pe Dumnezeu în lumea aceasta Îl va iubi și în veșnicie, pentru că și Dumnezeu ne iubește veșnic.

Prin arătarea Sfintei Cruci în noaptea Învierii

În noaptea de Paști, noi ridicăm cu ambele mâini Sfânta Cruce în văzul tuturor, adăugăm lumânarea de Înviere la ea și spunem: *“Hristos a Înviat!”*, apoi ni se răspunde: *“Adevărat a Înviat!”*, deoarece Hristos Cel răstignit este Hristos Cel Înviat, Care și după Învierea Sa poartă în trupul Său semnele Crucii, adică semnele cuielei din mâini și picioare, precum și semnul lăsat de lancea care L-a străpuns.

Și cel mai important, Crucea lui Hristos ne protejează prin purtarea de grijă și prin prezența permanentă a iubirii jertfelnice a lui Hristos în viața noastră de fiecare zi.

Aceasta ne îndreptățește și ne îndeamnă să cinstim Sfânta Cruce oriunde o vedem, și să ne închinăm cu semnul ei oriunde ne-am afla, aducându-ne aminte, de fiecare dată, cât de mult ne iubește Dumnezeu și cât de mult așteaptă El răspunsul iubirii noastre, prin iertarea și dragostea noastră față de semenii noștri. **„Crucii Tale ne închinăm Hristoase, și sfântă Învierea Ta o lăudăm și o mărim” ! Amin.**

Cruce sfântă părăsită

*Cruce sfântă, părăsită
Lâng-o margine de drum
Coperișul tău se strică
Lângă creștinii de-acum.*

*Cruce sfântă, jalnic este
Tristă stai, plecată-n jos
Și nu-i nimeni să te-ndrepte
Of, ce lucru dureros.*

*Oamenii nu-și mai ridică
Pălăria-n dreptul tău
Să se-nchine și să zică
Doamne, scapă-ne de rău.*

*Cruce sfântă, cu durere,
Tristă stai în locul tău
Cauți la lume fără-a cere
Ceva-n ajutorul tău.*

*Nimeni nu mai vine iară
Să te-ndrepte iar frumos,
Bate vântul, te doboară
Cu icoana lui Hristos.*

*Dar credința mea îmi spune
Că mult nu va dăinui
Printr-o tainică minune
Crucea Ta va birui.*

EXLICAȚIA SFINTEI LITURGHII (1)

până în cele din urmă, se va îndura și ne va da putere să biruim slăbiciunea firii și să alungăm ura din inima noastră.

Legea cea mai profundă a vieții nu constă numai în a nu face răul, ci în a face binele, ceea ce înseamnă, în primul rând, a-l accepta pe celălalt așa cum este el, a restabili unitatea fără de care până și cea mai pașnică societate poate deveni un iad autentic.

În esență, neiertarea este cel mai mare păcat dintre toate și la aceasta se referă cea de-a cincea cerere cuprinsă în Rugăciunea Domnească.

Dar pentru a considera că lipsa iertării reprezintă un mare păcat și pentru a cere iertare lui Dumnezeu pentru el, e necesar să recunoaștem lipsa de armonie cu ceilalți și să facem efortul de a depăși această deficiență a noastră - ceea ce deja implică într-o oarecare măsură iertarea lor.

Iertarea este o acțiune mistică ce restaurează o plinătate pierdută, așa încât bunătatea să poată domni din nou în noi înșine; iertarea nu e o lucrare ce ține de lege, ci de etică.

Din punct de vedere legal, oricine mă lezează trebuie pedepsit – și, până când nu va fi pedepsit, nu se va împlini legea, în timp ce din punct de vedere al conștiinței, încălcarea legii morale nu necesită o reparație legală, ci necesită restaurarea unității și a iubirii, ceea ce nu poate realiza nici o altă lege din lume. Numai iertarea reciprocă are această putere.

Dacă ne vom ierta unii pe ceilalți, atunci și Dumnezeu ne va ierta pe noi. Numai această iertare reciprocă, repet, a noastră față de semenii noștri și a lor față de noi, la care se adaugă iertarea lui Dumnezeu față de noi, ne va putea purifica temeinic conștiința; numai astfel va putea domni lumina și pacea în lume.

**Alexander Schmemmann, Tatăl nostru, Editura Sophia, București, 2010, pp. 63 – 68)*

Cultul liturgic al Bisericii întrebuintează încă de la originile sale Rugăciunea Domnească la Sfânta Liturghie, precum și la toate sfintele slujbe (la laudele bis., la sf. taine și ierurgii etc.), fiindcă ea cuprinde tot ce trebuie să cuprindă o rugăciune.

Rostind-o zilnic ar trebui să simțim îmbrățișarea îngerilor, pentru că nu mai numim pe Cel ce ne-a zidit: Dumnezeuul nostru, ci I ne adresăm cu ”**Tatăl nostru**”.

Tot creștinul drept credincios trebuie să învețe și – mai ales - să înțeleagă această rugăciune și să o rostească cu toată inima, în toate împrejurările vieții sale.

Biserica lui Hristos are în centrul Cina Domnului

Comunitatea creștină apare în Sfânta Scriptură cu numele de Biserică, în greacă *ekklesia* (de la verbul *ek-kaleo* = a chema). *Ekklesia* înseamnă o întrunire ca rezultat al unei chemări sau invitații. Ceea ce îi unește pe primii ucenici ai lui Hristos este chiar acceptarea unei chemări care le schimbă radical viața, transformând indivizii, monade izolate, într-un trup unitar, în *ekklesia* (Biserică).

Este un popor nou, noul Israel, format din cei ce, indiferent de etnia lor, au acceptat de bunăvoie Legământul cel Nou, pecetluit cu sângele jertfei de pe cruce a lui Hristos : **actul frângerii pâinii și binecuvântarea potirului.**

Biserica reprezintă pe fiii lui Dumnezeu, risipiți din cauza păcatului, dar reuniți în jurul **Cinei Domnului.**

Ce înseamnă Liturghia ?

Termenul de Liturghie (*laos* - popor și *ergon* - lucrare, faptă) definește în Biserica Ortodoxă serviciul sau oficiul divin în timpul căruia se săvârșește Jertfa Trupului și Sângelui Domnului Iisus Hristos, sau *Euharistia*. Această jertfă se face sub forma pâinii și a vinului, daruri aduse de credincioși la Sf. Altar, care prin acțiunea Duhului Sfânt sunt transformate în Trupul și Sângele Domnului.

Prin lucrarea comună a preotului și a credincioșilor (credincioșii participând la rugăciuni și la cântări au un rol activ și devin coliturghisitori), Liturghia este o operă de dublă comuniune: a credincioșilor între ei și a credincioșilor cu Dumnezeu.

Sfânta Liturghie este Taina Tainelor ; toate celelalte slujbe din cultul liturgic al Bisericii sunt strâns legate de ea și, în același timp, o exprimă. Prin Liturghie credincioșii participă la opera mântuitoare a lui Hristos în modul cel mai deplin.

Liturghia este lucrarea teandrică (divino-umană) a întregii comunități dintr-un anumit loc, și ea este prezidată de episcop, sau de preot, în calitate de urmași ai Sfinților Apostoli.

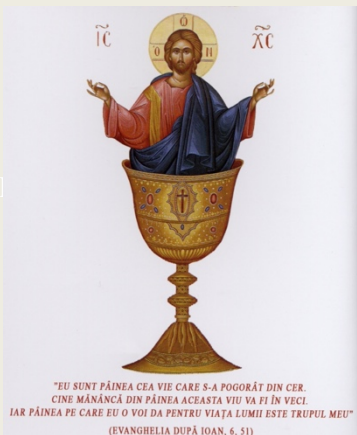
Când, cum și cu ce scop s-a instituit Sfânta Liturghie ?

Înainte de a fi arestat, Mântuitorul a participat cu uceniciei Săi la *Cina cea de Taină*. După cum se obișnuia în tradiția ebraică, El a luat pâinea, a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o Sfinților Apostoli spunând : « *Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi* ». Pe urmă a luat paharul și l-a ridicat spunând : « *Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legământului celui Nou, care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor* » (Matei 26, 26-28). Și a adăugat : « *Faceți aceasta întru pomenirea (amintirea¹) Mea* » (Luca 22, 19).

Așadar, în Sfânta Liturghie comunitatea creștină re trăiește această *Cină*, în jurul căreia s-a întemeiat Biserica (Fapt. 2, 42-46).

Liturghia este chemarea (invitația) adresată tuturor oamenilor de a participa la Cina Domnului, poarta de intrare fiind Botezul creștin. Ea reunește în *Taina unică a ofrandei și jertfei Mântuitorului*, cele mai importante momente ale istoriei mântuirii: participarea și împartășirea la *Cina cea de Taină, moartea și învierea Domnului*.

Taina aceasta prin care pâinea și vinul sunt transfigurate în Trupul și Sângele lui Hristos, Cel răstignit și înviat, constituie fundamentul și misterul de nepătruns al Sfintei Liturghii.

Cina cea de taină (icoană coptă)

Îngerul tău păzitor participă întotdeauna la Sfânta Liturghie !

Se spune că într-o biserică micuță, cam uitată de oameni, duminică dimineața nu a venit nimeni la Liturghie.

Așa că slujba a fost oficiată doar de preot și de cântăreț în fața celui însărcinat cu vânzarea lumânărilor.

Preotul s-a întrecut pe el însuși, oficiind o slujbă atât de frumoasă, cu o predică atât de emoționantă încât cei doi l-au întrebat uimiți la sfârșit:

"Părinte, de ce ați ținut să faceți o asemenea slujbă și o asemenea predică în biserică goală?"

"Cum goală?", a replicat părintele.

"Păi nu a venit nimeni!", au spus cântărețul și lumânărarul.

"Biserica era plină, dragii mei...dar nu de oameni, ci de îngerii celor care nu au venit la Liturghie, deși ar fi trebuit să vină."

Îngerii respectă rânduielile și, chiar dacă omul care le e dat în pază nu vine la Liturghie, ei totuși vin. Când vine și omul, îngerul e bucuros, când nu vine, e trist. Dar îngerii vin mereu la Liturghie.

Astăzi, biserica a fost plină de îngeri triști, care au cântat împreună cu mine atât de frumos și asta m-a făcut să mă simt că sunt răpit până la al noulea cer."

Când nu "ajungi" duminica la Sfânta Liturghie...îngerul tău păzitor te lasă singur și vine el la slujbă...

Ce semnifică participarea credincioșilor la Sfânta Liturghie ?

Participarea la Sfânta Liturghie înseamnă a pătrunde în taina lucrării - în același timp ziditoare, mântuitoare și sfințitoare - a lui Dumnezeu pentru noi oamenii și pentru întreaga creație.

Prin participarea la *Cina Domnului* nu înseamnă că ne conformăm din p.d.v. moral la niște porunci și nici că trăim o exaltare sentimentală sau o trăire mistică oarecare. Participarea noastră la jertfa liturgică înseamnă o schimbare duhovnicească a modului nostru de viață, o comuniune reală cu Dumnezeu și cu semenii, care conduce la formarea familiei comunitare liturgice.

Sfânta Liturghie operează sfințirea credincioșilor în mai multe feluri :

a. Împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului este modul deplin prin care credincioșii se sfințesc.

b. Lecturile Sfintei Scripturi, rugăciunile și cântările liturgice ne purifică sufletul, ne trezește conștiința comuniunii noastre cu Dumnezeu, și cu confracții noștri, și prin ele dobândim iertarea păcatelor și dragostea lui Dumnezeu.

c. Cuvintele și actele liturgice pe care le săvârșesc preotul împreună cu credincioșii, în timpul Sfintei Liturghii, ne ajută să întrezărim chipul și lumina lui Hristos, lucrarea Lui jertfelnică și suferințele îndurate pentru noi.

d. În Liturghie este prefigurată toată iconomia² mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos. *Liturghia cuvântului* (Liturghia catehumenilor) este începutul, iar *Liturghia credincioșilor* este consecința, partea ei cea mai profundă și cea mai importantă.

Astfel fiecare participant la Sfânta Liturghie se deschide realității divine.

Toate aceste lucruri pregătesc sufletele celor ce participă, preoți și credincioși, pentru primirea Sfintei Împărtășanii, "remediu sau ferment al nemuririi" și "hrană pentru Împărăția lui Dumnezeu".

Trupul și Sângele Domnului constituie adevărata hrană pentru cei ce știu că fără împărtășanie mor duhovnicește. Antidotul acestei morți este comuniunea noastră în dragostea lui Dumnezeu.

Ce Liturgii se oficiază în Biserica Ortodoxă ?

În decursul istoriei sau dezvoltat diferite tradiții liturgice, în funcție de contextul socio-cultural și istoric, toate având însă ca nucleu comun *Cina Domnului*. Astfel au apărut ritul bizantin, ritul roman, ritul siriac, ritul alexandrin, ritul antiohian etc.

În Biserica Ortodoxă se slujesc trei Liturghii :

- Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur - cea mai des folosită.
- Liturghia Sfântului Vasile cel Mare - se oficiază de zece ori pe an: în ajunul Crăciunului și al Bobotezii, de Sfântul Vasile (1 ianuarie), în duminicile din Postul Mare, în Joia și Sâmbăta Mare.
- Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, sau Liturghia Sfântului Grigore Dialogul, se oficiază în anumite zile din Postul Mare. Ea nu este o Liturghie deplină ca celelalte două, ci mai curând un rit de împărtășire, deoarece lipsește rugăciunea Anaferei și invocarea Sfântului Duh pentru prefacerea Sfintelor Daruri, acestea fiind consacrate în Sfânta Liturghie din duminica precedentă.

(Va urma)

¹ În Sfânta Scriptură termenul *amintire* (*anamneză*) desemnează retrăirea, reînnoirea unei relații, a unui fapt de viață și nu o simplă readucere aminte sau o evocare a unor evenimente din trecut.

² *Iconomia* este lucrarea mântuitoare a Domnului Iisus Hristos. Din punct de vedere canonic, *iconomie* înseamnă trăirea, împlinirea poruncilor lui Dumnezeu în vederea mântuirii noastre.

RUBRIQUE DU PETIT CHRETIEN

LA SACRIFICE DE NOTRE SEIGNEUR JESUS CHRIST POUR NOTRE SALUT

Le chemin de la croix

Dieu est Amour !

La méchanceté, la transgression et l'injustice des hommes méritent d'être punies, non ? Nous nous sommes rendus coupables à tous les niveaux : envers Dieu et envers les hommes. Or le Dieu saint a en horreur le mal et le péché. Sa justice exige le jugement. Mais, Dieu est amour !

Alors au lieu de faire tomber sa colère sur l'humanité coupable, Dieu retient l'exécution du jugement et manifeste son amour en envoyant son Fils dans ce monde. Le Fils éternel de Dieu prend la forme d'un homme et reçoit le nom de « Jésus », ce qui signifie « Dieu sauve ».

Contrairement à nous, il vit une vie parfaite manifestant de l'amour envers tous et marchant dans une parfaite communion avec Dieu le Père.

En contraste avec la bonté de Jésus, la méchanceté des hommes s'est manifestée. Ils l'ont mis à mort en le crucifiant. Alors même qu'il était tout-puissant, Jésus se laisse faire et meurt volontairement.

Jean 12:47 « Jésus dit : je ne suis pas venu afin de juger le monde. »

Philippiens 2:7 « Jésus s'est anéanti lui-même, prenant la forme d'esclave, étant fait à la ressemblance des hommes; et, étant trouvé en figure comme un homme, il s'est abaissé lui-même, étant devenu obéissant jusqu'à la mort, et à la mort de la croix. »

1 Pierre 2:22 « Jésus qui n'a pas commis de péché, et dans la bouche duquel il n'a pas été trouvé de fraude. »

Jean 10:17-18 Jésus dit: «Moi je laisse ma vie- Personne ne me l'ôte, mais moi, je la laisse de moi-même. »

RUBRICA PĂRINȚILOR EDUCAȚIA COPILOR, ARTĂ NOBILĂ ȘI LUCRARE SFÂNTĂ *Îndemnuri ale Sfântului Paisie Aghioritul*

Lăsați copiii să vină la Mine ! (Luca 18, 16)

„Pentru o educație creștinească corectă sunt necesare trei lucruri: în primul rând, puține cuvinte, în al doilea rând, multe exemple și în al treilea rând, mai multă rugăciune” (Sfântul Paisie Aghioritul)

De educație depinde viitorul umanității

Sfântul Paisie Aghioritul considera că educația este o lucrare de cea mai mare importanță, pentru că de aceasta depinde nu doar realizarea personală a omului sau mântuirea individuală, ci viitorul familiei și al neamului omenesc. De valorile insuflăte în opera de educație și, în mod deosebit de dimensiunea ei morală, formativă și religioasă, depinde viitorul umanității.

Pentru Sfântul Paisie, educația trebuie să fie una **teocentrică**, izvorând din învățăturile creștine revelate, care să dezvolte în sufletul uman dorința unei vieți spirituale înalte și să conducă la desăvârșire sau sfințenie.

Întâlnim, astfel, la Sfântul Paisie, trimiteri la ceea ce pedagogia modernă numește „**educația timpurie**”, la începerea acesteia de la vârste fragede, atunci când sufletul copilului este ușor de modelat, iar conștiința sa de edificat. Foarte expresiv, el socotea sufletele sau conștiințele copiilor a fi asemenea unor „casete goale”. „*Dacă se umplu cu Hristos, învața el, vor fi alături de El pentru totdeauna. Dacă nu, este foarte ușor să rătăcească atunci când vor fi mari. Dacă sunt ajutați de mici, chiar dacă mai târziu se vor depărta puțin, pe urmă iarăși vor reveni*”.

Rolul fundamental al părinților în educarea copiilor lor

În acest proces de educare a ființei umane, rolul fundamental revine părinților, ajutați de duhovnic și dascăli. Toți aceștia trebuie să conlucreze la descoperirea darurilor sau talanților specifici ai copilului și la cultivarea lor, în spirit de libertate și responsabilitate, fără a constrânge sau forța. Sfântul Părinte sfătuia tinerii: „*Vedeți care știință vă place, astfel încât să faceți ceea ce aveți sădit în fire*”, adică **fiecare să-și descopere și să-și fructifice vocația specifică**, aceasta aducându-i împlinirea în profesie și în viață.

În mod deosebit, **părinții trebuie să le ofere copiilor lor un model înalt**, întrucât „*copiii îi copiază pe părinți, încă din leagăn. Imită ceea ce fac cei mari și le înregistrează pe toate în caseta lor goală*”.

Data fiind responsabilitatea pe care o au părinții în opera de educare a copiilor lor, ei sunt datori să aibă **principii congruente sau convergente**, în sensul de a nu exista între ei disensiuni sau divergențe în privința sensului și principiilor folosite, iar în cazul în care, totuși, acest lucru s-ar întâmpla, să caute să le armonizeze,

La crucifixion

Pourquoi Jésus a-t-il donné Sa vie ?

Lorsque Jésus était cloué sur la croix, il a pris sur lui tous nos péchés et s'est laissé traiter comme s'il les avait lui-même commis. Il s'est mis entre nous et Dieu. En ce qui nous concerne, il a pris sur lui nos péchés et de la part de Dieu, il a reçu le jugement que méritaient tous ces péchés. Quel amour Jésus a eu pour nous ! Il a pris notre place pour subir toute la colère de Dieu que nous méritions.

Esaié 53:5 « Il a été blessé pour nos transgressions, il a été meurtri pour nos iniquités ; le châtement de notre paix a été sur lui. »

I Pierre 2:24 « Lui-même a porté nos péchés en son corps sur le bois (croix). »

Galates 3:13 « Christ nous a rachetés de la malédiction de la loi, étant devenu malédiction pour nous. »

La mort de Jésus est-elle vraiment suffisante ?

Trois jours après sa mort, Jésus est ressuscité et 40 jours plus tard, il est monté au ciel. Si Dieu a ressuscité Jésus, c'est la preuve que son sacrifice était entièrement suffisant, que Dieu est satisfait et que le problème du péché est définitivement réglé.

Quelle différence avec tous les soi-disant prophètes, maîtres et érudits des religions ! Ils sont tous morts... et après ?

Jésus est le Fils de Dieu, il est devenu homme, il est mort, il est ressuscité et il vit aujourd'hui.

Hébreux 9:26 « Jésus a été manifesté une fois pour l'abolition du péché par son sacrifice. »

Romains 4:25 « Jésus a été livré pour nos fautes et a été ressuscité pour notre justification. »

pentru a nu afecta sau tulbura încrederea copiilor în grija lor față de ei. Mai mult decât prin cuvinte și îndemnuri, copiii sunt receptivi la ceea ce văd la părinții lor, nu doar la ceea ce aud; la modelul oferit de aceștia.

Mama are rolul de mediator în familie, purtarea ei, respectul și ascultarea față de soț având o influență puternică în dezvoltarea copiilor. Dacă apărea vreo divergență între părinți, Sfântul Paisie recomanda ca mama „niciodată să nu și-o exprime în fața copiilor, pentru ca să nu o folosească cel viclean. Niciodată să nu strice încrederea copiilor în tatăl lor, ci, chiar și atunci când el este vinovat, ea să-l îndreptățească”.

Sfântul Paisie Aghioritul avea o concepție foarte interesantă și cu privire la **diferențele de caracter dintre soți**. Acestea nu sunt prilej de dispută, ci de atracție și armonie, căci spunea el, „atunci când soții au caractere diferite, pot ajuta mai mult și în educația copiilor lor. Unul frânează puțin, iar celălalt spune: Lasă-i pe copii puțin mai liberi! Dacă amândoi îi vor constrânge pe copii, îi vor pierde. Iar dacă îi vor lăsa liberi amândoi, iarăși îi vor pierde. În timp ce, în felul acesta, află și copiii un echilibru”.

De altfel, unor astfel de soți, „diferiți”, el le spunea că „în deosebirea caracterelor se ascunde armonia lui Dumnezeu. Caracterele deosebite creează armonia. Vai, vouă, dacă aveți același caracter”! Iar altora, care se potriveau întocmai unul cu celălalt le spunea : „Fiindcă vă potriviți, de aceea nu vă potriviți!”.

Spiritul de libertate în educarea copiilor

Un alt principiu esențial recomandat în educarea copiilor îl constituie **spiritul de libertate** în care aceasta trebuie efectuată. Dacă părinții au principii similare, pe care le aplică în mod consecvent, în vederea descoperirii abilităților sau calităților copiilor, dacă ei înșiși sunt modele frumoase de vocație, vor reuși să dezvolte și în sufletul lor aceste însușiri înalte. În plus, ceea ce este făcut cu plăcere și fără constrângere produce opere sau lucrări durabile și de valoare.

Libertatea controlată sau dirijată a copiilor trebuie dublată de respectul acestora față de o disciplină clară și fermă. **În familie și în educație**, considera Sfântul Paisie, „nu există disciplină militară”, ci respect din partea tuturor membrilor ei, față de principiile unanim acceptate. Pentru copiii ascultători, sfaturile părintești sunt o necesitate, nu o datorie sau o constrângere și atrag binecuvântarea părinților și ajutor din partea harului dumnezeiesc.

„**Îngrădirile**” pe care le impun uneori părinții au drept cauză lipsa de experiență a copiilor și grija părinților de a nu-i lăsa să cadă în erori, greșeli și păcate.

Prea multa îngăduință și laxismul, libertatea fără limite oferite copiilor nu sunt socotite principii moderne de educație, ci slăbiciuni din partea unor părinți prea permisivi sau dezinteresați și iresponsabili. **Neascultarea copiilor față de părinți și lipsa lor de încredere în aceștia**, considera Sfântul Paisie, **își are originea în lipsa încrederii părinților în Dumnezeu**.

Secretul armonizării bunătații cu fermitatea, a iubirii cu dreptatea, este o dovadă a maturității și discernământului părinților. „Pentru ca copiii să apuce pe drumul cel bun”, sfătuia Sfântul Paisie, „este nevoie de multă atenție. Să nu le arătăm prea mult dragostea noastră, deoarece apoi vor deveni niște copii netrebnici și vor avea multă obrăznicie. Dar nici prea multă asprime, căci vor deveni răzvrățiți. Secretul este să știi cât să strângi funia”.

Marc 16:6 « Jésus le Nazarénien, le crucifié: il est ressuscité. »

Romains 10:9 « Si tu confesses de ta bouche Jésus comme Seigneur et que tu croies dans ton cœur que Dieu l'a ressuscité d'entre les morts, tu seras sauvé. »

La Résurrection

Que faut-il faire?

La venue et l'œuvre de Jésus pour nous sont un cadeau de la part de Dieu. Un cadeau est entièrement gratuit. Mais si nous le refusons, nous ne le possédons pas. Ainsi il faut accepter Jésus. Mais comment?

En croyant pour soi-même, personnellement, ce que la Bible dit : Je suis un pécheur incapable de me sauver, mais Jésus, Dieu le Fils, devenu homme, mort sur la croix, ressuscité et glorifié est véritablement mon Sauveur.

Si tu crois cela, accepte Jésus qui a subi à ta place le jugement de Dieu, repens-toi et confesse-lui tes péchés. Alors Dieu efface ta culpabilité, car Jésus a été jugé pour cela à la croix. C'est cela la seule conversion valable.

Dieu n'a pas voulu seulement nous sauver d'un jugement éternel. Il désire changer notre vie afin que nous vivions en paix e dans une heureuse relation avec Lui.

Un vrai chrétien va adorer Dieu, aimer Jésus, et faire ce qu'Il aime.

Jean 3 :16 « Dieu a tant aimé le monde, qu'il a donné son Fils unique, afin que quiconque croit en lui ne périsse pas, mais qu'il ait la vie éternelle. »

I Jean 1:7 « Le sang de Jésus Christ nous purifie de tout péché. »

I Thessaloniens 1:10 « Jésus nous délivre de la colère qui vient. »

Actes 3:19 « Repentez-vous donc et convertissez-vous, pour que vos péchés soient effacés. »

Galates 5:22 « Le fruit de l'Esprit est l'amour, la joie, la paix, la longanimité, la bienveillance, la bonté, la fidélité, la douceur, la tempérance. »

Pedepsele – când și cum le aplicăm ?

Referindu-se la modul în care trebuie îndreptați copiii, la folosirea sau evitarea pedepselor și mai ales a celor fizice, Sfântul Paisie evoca familia sa, aducându-și aminte de atmosfera din casa părintească: „Știam că părinții ne iubeau și atunci când ne răsfațau, când ne sărutau, și când ne dădeau câte o palmă. Pentru că și palma și mângâierea și sărutarea părinților, toate sunt din dragoste. Când părinții își bat copiii, inima lor suferă. Când copiii încasează câte o palmă, îi doare obrazul. Prin urmare, **mai mare este durerea inimii, decât durerea obrazului.**

Mama, orice ar face copiilor ei, fie că îi ceartă, fie că îi bate, fie că îi răsfață, pe toate din dragoste le face și toate din aceeași inimă de mamă ies. Dar când copiii nu înțeleg aceasta, se împotrivesc cu obrăznicie, se încăpățânează, și atunci alungă harul dumnezeiesc dinlăuntrul lor și este firesc să primească după aceea înrâurirea demonică”.

Bătaia, considera Sfântul Paisie, **trebuie evitată** și mai ales la vârste mai mari, pentru că, în loc să îi corijeze și să îi îndrepte pe copii, îi depărtează de părinți și îi traumatizează. „Pe cât se poate, sfătuia el, părinții să o evite. Să încerce cu bunătate și cu răbdare să-l facă pe copil să înțeleagă că ceea ce face nu este corect.

Numai când copilul este mic și nu înțelege că ceea ce vrea să facă este primejdios, numai atunci îl ajută, căci primind o palmă va ține minte să nu mai facă altădată. Frica de a nu mai primi cumva vreo palmă i se face copilului ca o frână care îl protejează”.

Ca un profund cunoscător al sufletului uman și al mișcărilor lui lăuntrice, Sfântul Paisie recomanda părinților să nu certe niciodată seara pe copii, pentru că „în timpul nopții, ei nu au cum să-și risipească mâhnirea, iar întunecimea nopții o înnegrește și mai mult. Încep să se gândească cum să se împotrivescă, caută diferite soluții, intră la mijloc și diavolul și astfel pot ajunge și la deznădejde”.

Principiile educației religioase

Principiul cel mai important pe care îl recomanda era implicarea integrală a părinților și susținerea eforturilor copiilor, mai ales prin model personal: „Fericiți sunt părinții - arăta el - care nu folosesc cuvântul „nu” pentru copiii lor, ci îi înfrânează de la rău prin viața lor sfântă, pe care copiii o imită, și, bucuroși, urmează lui Hristos cu noblețe duhovnicească”.

Sfântul Paisie a făcut, în scrierile sale, numeroase și ample referiri și la principiile educației religioase pe care sunt datorii părinții să o ofere copiilor lor. **Ea trebuie începută din primii ani ai copilăriei și vizează cultivarea virtuților creștine**, împrărierea exemplelor oferite de Sfânta Scriptură și scrierile duhovnicești și, în mod deosebit, frecventarea bisericii și practicarea rugăciunii. Toate acestea, însă, trebuie dobândite și practicate în același **cult al libertății și responsabilității**.

Lecturile bisericesti, rugăciunea și frecventarea bisericii

Dacă lecturile duhovnicești erau socotite „vitamine întăritoare”, în privința frecventării bisericii, Sfântul Paisie spunea părinților că „scopul nu este să-i ducă pe copii cu sila la biserică, ci să-i facă să o iubească. Să nu facă binele din silă, ci să-l simtă ca pe o **necesitate**”.

Sfântul Athonit socotea **rugăciunea** a fi „oxigenul sufletului” și considera că rolul esențial în inițierea copiilor în „școala” sau „practicarea” ei revine, în mod predilect mamei care, fără a-i sili, trebuie să-i învețe și să-i deprindă de mici să se roage.

Isus protectorul copiilor (ic. coptă)

LECȚIILE DE CATEHISM PT. COPII

Au loc în fiecare duminică de slubă, de la ora 11:00, în sala parohială a bisericii.

Vă rugăm să-i aduceți pe copii mai devreme, să participe la aceste lecții, și nu doar la sfârșitul slujbei pentru a-i împărtăși.

Vă mulțumim pentru înțelegere!

Copii la catehism, bis. Lausanne

TABARA DE VARA PENTRU COPII

Se organizează la Maison de Crêt-Bérard, Puidoux/VD, între 3 și 9 iulie '22

Mulțumim celor care v-ați înscris deja copiii (între 7 și 14 ani) și așteptăm și alți părinți să-și manifeste interesul pentru acest gen de activități ale bisericii noastre. <diaconu.adrian@gmail.com>

Tabăra de vară - Crêt-Bérard 2019

Copiilor nu trebuie să li se impună un canon de rugăciune, ci fiecare mamă să caute singură să vadă cât poate rezista copilul ei.

Pentru a-i ajuta pe aceștia să descopere dulceața și roadele binecuvântate și binefăcătoare ale rugăciunii, „**părinții trebuie să se poarte cu noblețe. Ei să rostească toate rugăciunile de seară, iar copiilor lor să le spună: Dacă vreți, puteți rămâne și voi puțin.**

Atunci când copiii sunt mai marișori, familia poate avea un program de rugăciune. De pildă, părinții să se roage cincisprezece minute, iar copiii două sau cinci minute și, dacă vor, se pot ruga și mai mult. Dacă părinții îi vor ține pe copii la toate rugăciunile de seară, aceștia se vor revolta. **Nu trebuie siliți, pentru că ei nu au înțeles încă puterea și valoarea rugăciunii**”.

În stare de boală sau de oboseală generală, canonul de rugăciune poate fi înjumătățit sau diminuat, dar nu neglijat.

Rugăciunea are un rol esențial în educarea creștină a copiilor, în formarea personalității religios-morale creștine. Ea este mijlocul cel mai eficient prin care, deopotrivă părinți și copii, pot cere și primi ajutor din partea lui Dumnezeu, în lucrarea dificilă a formării morale și a mântuirii. De aceea, ea are o putere mare în familie. Rugăciunea mamei, în mod deosebit, este repede auzită, pentru că ea se săvârșește din adâncul sufletului, „din inimă și cu durere”. Dar, alături de aceasta, și rugăciunile copiilor pot face minuni, pentru că rugăciunea lor este una curată.

Pr. Prof. Dr. Ioan C. Teșu

<https://doxologia.ro/cresterea-copiilor/educatia-copiilor-arta-nobila-lucrarea-sfanta-indemnuri-ale-sfantului-paisie>

Dragi Părinți,

Ați fost dăruți de Dumnezeu cu darul cel mai sfânt al acestei vieți, care este nașterea, creșterea și educarea copiilor. Ca să fie cu adevărat ai noștri, și să avem parte cât mai mult de ei, trebuie să acceptăm că acești copii sunt mai întâi ai lui Dumnezeu, Cel care le-a dat viața și care le-o protejează în permanență mai mult decât o putem face noi - părinții trupești. Pentru a se bucura din plin de această viață copiii trebuie creșcuți și educați cu fața spre Dumnezeu, căci „doar cei ce trăiesc în lumină se vor bucura de lumină”.

De aceea, ca părinți, e bine să avem permanent prezent gândul că trebuie să ne creștem copiii în Hristos și în comuniune cu casa Lui, care este Biserica.

Tehnicile de educație a copiilor ne pot fi de mare ajutor, însă este deosebit de important ca viața noastră să fie o viață autentică în Hristos, să promovăm „o cultură a familiei ortodoxe”, cu rugăciune zilnică împreună, citirea cărților sfinte, participarea împreună la **Sfânta Liturghie** și la celelalte slujbe din cadrul cultului divin public, implicarea activă în viața de parohie, astfel încât copiii noștri să primească o educație sănătoasă, inteligentă și sfântă. Împărtășirea copiilor cu Sfintele Taine, în timpul Sfintei Liturghii, este fundamentală pentru creșterea lor sub protecția divină. De altfel, părinții sunt vrednici de Sfintele Taine **prin împărtășirea copiilor**.

Doar prin Hristos, și în Biserica Lui, sub bolta de har a Sfântului Duh, copiii se pot bucura din plin, și cât mai îndelungat, de darurile, de sfințenia și de frumusețea vieții. Dumnezeu să vă binecuvânteze în nobila și sfânta misiune pe care o aveți !

RUBRICA TINERILOR

REPOSE AUX JEUNES LECTEURS

**Je vis avec un incroyant ...
Ce qu'il faut faire ?**

Le mariage –

Accomplissez déjà le mariage civil; ensuite, si votre compagnon en est d'accord, allez à l'église ensemble et que le prêtre célèbre pour vous un office d'action de grâce. La seule question importante ici est celle de la communion.

Normalement, vous ne communiez pas tant que vous n'êtes pas mariée, parce que le concubinage n'a pas de sens pour les baptisés.

Peut-être votre évêque, par économie, donnera-t-il la bénédiction pour que vous communiiez si vous accomplissez les deux points ci-dessus. En tout cas, vous devez être reçue à la communion à Pâques, parce que vous êtes Orthodoxe. Ceci est à discuter avec votre prêtre.

Mais, soyez patiente, attendez votre ami, puisque vous l'aimez : priez pour lui sans rien dire, aimez-le, parlez de lui à Dieu avec amour; demandez à Dieu de se révéler à lui, etc.

Mais tendez au mariage sacramentel. Pourquoi ? Non pour être « orthodoxement correct », par conformité religieuse ou sociale ; mais pour avoir le Christ présent dans votre couple ! C'est Lui qui dit : « *quand deux ou trois sont réunis en mon Nom, Je suis au milieu d'eux* » (Mat. 18, 20).

Le mariage consiste pour l'homme et la femme à être réunis au Nom du Christ...

Le baptême

Vous ne pourrez pas baptiser les enfants si leur père n'est pas d'accord. Montrez à celui-ci que vous le respectez, puisque vous l'aimez et que vous avez choisi de partager sa vie tel qu'il est !

Mais, avant même qu'ils ne soient baptisés, emmenez les enfants à l'église, parlez-leur de Jésus, de la Mère de Dieu et des saints; apprenez-leur à prier, à vénérer la Croix et les icônes, etc.

En fait, vous les préparerez ainsi à recevoir le saint baptême au jour choisi par Dieu. Mais, même cela, ne le faites qu'avec le consentement de votre ami. Il est le père des enfants, il doit être consulté sur tout ce

RUBRICA TINERILOR

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE TINERILOR CITITORI

Ne iubim și cred că nu am putea trăi unul fără celălalt. Cu toate acestea posesivitatea noastră crescândă strică frumusețea acestei relații. Există posibilitatea să iubești și să-ți păstrezi în același timp libertatea?

Subliniez, dintru început, că viața nu poate fi trăită în mod plener fără a iubi și a fi iubit, dar nici fără libertatea constitutivă persoanei umane, ambele făcând parte din darul neprețuit al vieții cu care Dumnezeu ne-a înzestrat pe noi, oamenii.

A investi iubirea ta în cineva cu prețul pierderii propriei libertăți este una dintre greșelile pe care majoritatea tinerilor (și nu numai) le fac în relațiile lor cu partenerii: încearcă să-și construiască un cămin definitiv în acest flux, în continuă schimbare, al existenței.

Gândește-te la cineva de care vrei să fi iubit. Vrei să ocupi un loc important și esențial în viața acestei persoane, să îi fi foarte drag? Vrei ca această persoană să te prețuiască și să se intereseze în mod special de tine?

Dacă este așa, deschide bine ochii și înțelege că tu însuși, de bună voie și nesilit decât de propriile tale convingeri eronate, o inviți prostește pe acea persoană să te țină doar pentru ea, să-ți reducă libertatea în beneficiul ei, să preia controlul asupra ta, a conduitei și dezvoltării tale, astfel încât să nu faci decât să-i servești în timp interesele ei. Tu însuși, cu instinctele tale necontrolate și neînfrânate, îți faci singur rău, nimeni altcineva, pentru că tu însuși îți anulezi propria libertate.

Este ca și cum cineva ți-ar spune: „Dacă vrei să ai un loc special în viața mea, trebuie să accepți condițiile mele. De îndată ce vei înceta să-mi îndeplinești așteptările, vei înceta să mai ocupi acest loc în viața mea”.

Iubirea jertfelnică pentru celălalt nu înseamnă anularea libertății

Mă veți întreba, desigur, oare iubirea nu înseamnă tocmai renunțare la tot și la toate, și chiar jertfire pentru cel iubit? Răspunsul este DA, dar nu anulând libertatea cuiva.

A renunța la tot, chiar și la tine însuși pentru persoana iubită poate funcționa doar în condițiile respectării propriei libertăți și a libertății celuilalt, deci din ambele părți, în mod echitabil și cu aceeași intensitate.

A renunța la tot din dragoste pentru celălalt nu înseamnă a te dilua în persoana pe care o iubești, a te depersonaliza, pentru că atunci nu mai însemni nimic pentru acea persoană. Nu vei mai avea parte nici de respect și nici de iubire!

În relațiile interumane, însă, din cauza tentațiilor și a păcatelor, păstrarea libertății într-o relație de iubire nu prea este evidentă, decât cu mici excepții. Și aceasta pentru că tendința animalică de stăpânire a omului este ca unul să se folosească de iubirea celuilalt anulându-i astfel libertatea și transformând presupusa iubire într-o bolnăvicioasă posesivitate.

Cu timpul aceasta boală se gangrenează și devine necesitate de a-l slugări pe celălalt.

Așadar, trebuie să iei în calcul de la început că atunci când vrei un loc foarte special în viața cuiva, faptul că tu îl vrei nu ți se oferă

qui les concerne. S'il ne veut pas que les enfants aillent à l'église, tant pis; allez-y pour eux, votre ami ne vous empêchera pas d'y aller.

Réalisme

Votre ami doit être réaliste. Il veut vivre avec une femme qui est chrétienne. Qu'il prenne ses responsabilités. Vous ne lui imposez rien. Qu'il assume les conséquences de fréquenter une chrétienne, car une chrétienne ce n'est pas n'importe qui, et vous devez faire respecter la chrétienne que vous êtes.

Vivre avec une chrétienne, l'épouser même civilement, cela veut dire accepter qu'elle prie, qu'elle aille à l'église, qu'elle jeûne alimentaires et sexuellement pendant les carêmes et les jours prescrits, qu'elle lise l'Évangile, qu'elle ait au moins une icône dans une pièce de l'appartement, etc. Puisqu'il vous aime, il vous aime tout entière, et il ne peut pas faire une séparation entre la femme et la chrétienne.

S'il voulait épouser une musulmane, ce serait la même situation! En tout, faites preuve non seulement d'amour, mais d'humour, de simplicité, de légèreté. Que la vie soit agréable. Dieu ne veut pas diviser. Seulement si on vous demande de renier votre foi vous refuserez jusqu'au martyr.

Source : <https://www.sagesse-orthodoxe.fr/>

RENSEIGNEMENTS UTILES

MARIAGE

„Mais au commencement du monde Dieu les fit mâle et femelle ; c'est pourquoi l'homme quittera son père et sa mère et s'attachera à sa femme, et les deux ne feront qu'une seule chair”
(Mc 10, 6-8).

Ces paroles de notre Seigneur Jésus Christ constituent le fondement de la foi de l'Église, selon laquelle le sacrement du mariage est institué avec la bénédiction de Dieu dès le début de la création. Dans son épître aux Éphésiens, l'apôtre Paul compare l'union entre l'homme et la femme à celle reliant le Christ à l'Église. Dès lors, le lien naturel du couple est aussi lien spirituel grâce à la bénédiction du Dieu Créateur et à la sanctification de l'Église.

Bien que la théologie patristique considère l'union bénie du couple comme un sacrement accompli, elle en souligne aussi la principale conséquence, c'est-à-dire

*Imagini de la Întrunirile tinerilor NEPSIS-CH,
bis. Geneva 1 nov. 2014 si bis. Lausanne 26.02.2022*

gratuit; prețul pe care va trebui să-l plătești poate fi chiar propria ta libertate.

Atât cât vei trăi lângă acea persoană va trebui să dansezi după muzica ei, așa cum și tu, la rândul tău, ai face cu alte persoane care și-ar dori să ocupe un loc special în viața ta.

Întrebă-te acum dacă merită să plătești un așa preț pentru un astfel de rezultat.

Atunci când persoana iubită va deveni dumnezeul vieții tale, libertatea ta va fi anulată și virusul posesivității va afecta iubirea voastră

Imaginează-ți că îi spui persoanei de care vrei să fi iubit: „Lasă-mi libertatea de a fi eu însumi, de a avea propriile gânduri, de a trăi după gusturile mele, de a-mi urma înclinațiile, de a mă purta așa cum înțeleg eu”. În momentul în care ai pronunța aceste cuvinte, ai realiza că ceea ce ceri este imposibil de obținut.

A-ți dori să ocupi un loc special în viața cuiva înseamnă, practic, că trebuie să te concentrezi doar pe ceea ce îi face plăcere acelei persoane. Și tocmai aceasta te conduce, în mod inevitabil, la pierderea libertății tale. Ia-ți timpul necesar, atât cât ai nevoie, pentru a înțelege acest lucru.

Sau, poate ești pregătit să-i spui „**prefer libertatea mea decât dragostea ta**”! Și atunci persoana respectivă va trebui să aleagă dacă acceptă sau nu un om liber lângă ea, demonstrând dacă te iubește cu adevărat sau nu.

Dacă ai avea de ales între a trăi în închisoare cu cineva și a călători singur prin lume, ce ai alege? Dacă ai alege a doua variantă, ceea ce mi se pare normal, atunci spune-i acelei persoane: „*Te las liber(ă) să fii tu însuși, să ai propriile gânduri, să trăiești după gusturile tale, să-ți urmezi înclinațiile, să te porți așa cum dorești*”.

Pe măsură ce îi vei rosti aceste cuvinte, vei observa două lucruri:

- fie inima ta se va împotrivi, ceea ce înseamnă că a sosit momentul să-ți pui la îndoială convingerile tale eronate conform cărora crezi că nu poți trăi și nu poți fi fericit fără această persoană;

- fie inima ta acceptă să le rostești cu sinceritate și, exact în acest moment, orice dorință de a prelua controlul, de a manipula, de a exploata, de a poseda, și toată gelozia dispăre. „*Te las liber(ă) să fii tu însuși, să ai propriile gânduri, să trăiești după gusturile tale, să-ți urmezi înclinațiile, să te porți după cum dorești*”.

Atunci vei observa că **persoana respectivă va înceta să mai ocupe locul cel mai important din viața ta.**

la procréation. Signalons que saint Jean Damascène, en résumant la tradition patristique, écrit que le mariage «fut institué» pour combattre l'ultime ennemi de l'humain, la mort (...le mariage fut institué pour que la race humaine ne soit pas consommée ni anéantie par la mort et qu'elle soit préservée en générant des enfants).

L'Église orthodoxe ne célèbre pas le sacrement du mariage :

- Si l'un des conjoints appartient à une autre religion ou à une autre confession chrétienne qui n'accepte pas le caractère sacramentel du baptême.
- Du 12 décembre au jour de Noël y compris.
- Le dimanche de Pâques.
- Durant le Grand Carême et la Semaine sainte.

(Note : En cas d'urgence (selon le rite grec), sur demande écrite et motivée du prêtre de paroisse, le Métropolitain peut accorder une autorisation durant le carême. Le sacrement n'est alors célébré que le samedi ou le dimanche de la 2e, 4e ou 5e semaine du Carême).

- Durant le jeûne de la Dormition de la Vierge.
- Les 5 et 6 janvier, le 29 août et le 14 septembre.

Pour la célébration du sacrement du mariage sont requis :

- La présence d'un témoin orthodoxe.
- Le certificat de mariage civil, conformément à la législation suisse ou européenne.
- Une autorisation épiscopale de célébrer le mariage (en cas de mariage mixte).
- Le certificat de baptême du conjoint non orthodoxe (en cas de mariage mixte).

Les mariages dits mixtes

L'émigration vers des pays à forte majorité appartenant à une autre confession, le développement de la Diaspora orthodoxe et le fait que les jeunes générations prennent progressivement conscience d'être des chrétiens orthodoxes hormis leur identité nationale, des foyers orthodoxes créés par des croyants d'autres nationalités, traditionnellement non orthodoxes, convertis à l'orthodoxie, composent **la nouvelle réalité** - aussi bien qu'un défi - auxquels est confrontée la pastorale de l'Église orthodoxe.

Un des aspects de cette nouvelle réalité est le fait inévitable de chercher un conjoint

Importanța ei va deveni mult mai profundă decât simpla tentație de posesivitate, va deveni ca aceea a unui apus de soare sau a unei simfonii, care sunt frumoase în sine, ca și un copac falnic care este unic și maiestos prin însăși natura sa și nu datorită fructelor sale sau a umbrei pe care ți le oferă.

Iubita sau iubitul tău va înceta să mai aparțină unei singure persoane; el sau ea va aparține tuturor și fiecăruia, ca și copacul cel falnic sau apusul de soare.

Aceasta nu înseamnă că tu trebuie să-ți împarți iubita cu alții (sau iubitul cu altele), ci din contră. Din p.d.v. al vieții conjugale s-a dovedit că iubirea în condițiile respectării libertății celuilalt este mult mai stabilă, mai puternică și mult mai fidelă într-o relație, decât iubirea afectată de virusul posesivității.

Relația dintre doi parteneri bazată pe posesivitate nu este o relație de iubire. Iubirea există doar în libertate, în respect și încredere față de celălalt

Încearcă acum să repeți aceste cuvinte: „*Te las liber(ă) să fi tu însuși ... etc.*” Rostindu-le, te vei elibera pe tine însuși. ***Și abia acum, în această stare de eliberare, ești gata să iubești persoana respectivă, nu în mod posesiv, ci respectându-i libertatea, și ea respectându-o pe a ta.***

Atunci când vă atașați în mod posesiv de cineva, ceea ce oferiți celuilalt nu este iubire, ci doar o legătură care vă ține împreună.

Posesivitatea într-o relație de iubire - care se moștenește, se deprinde din familie, sau se ia ca un virus din mediul în care te-ai format - va sfârși prin a roade, ca un cancer, relația respectivă, până o va distruge complet.

Iubirea există doar în libertate, în respect și încredere față de celălalt. Să nu uitați acest adevăr!

Adevăratul iubit caută doar binele persoanei iubite, respectându-i „cu sfințenie” dreptul la libertatea sa, mai presus de orice, și având încredere în el.

Iubirea nu este oarbă, ci clarvăzătoare. Orb este atașamentul vostru de cineva sau de ceva fără de care sunteți convinși că nu puteți trăi sau că nu puteți fi fericiți.

„Iubirea este de la Dumnezeu pentru că Dumnezeu este iubire” (1-Ioan 4, 7-8), iar posesivitatea este de la diavol, de aceea se și cronicizează o dată cu trecerea timpului.

Iată de ce, iubirea nu poate exista decât în libertate, iar libertatea, la rândul ei, este condiționată de adevăr, după cum ne învață Hristos : „*Adevărul vă va face pe voi liberi*” (Ioan 8, 32).

Dar ce este adevărul ? Adevărul este însuși Hristos : „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*”! (Ioan, 14,6). Altfel spus, dragostea dintre două persoane fără modelul iubirii jertfelnice a lui Hristos devine ținta virusului posesivității și este condamnată, mai devreme sau mai tâziu, la autodistrugere.

Redacția

Imagini de la slujba cununiei lui Andu și Mihaela VOICU și de la botezul fiicei lor – Maria, bis. Lausanne 26 dec. 2021

dans une population à majorité non orthodoxe. Cela créa la question des mariages dits mixtes.

En connaissance de cause et en dépit des prescriptions canoniques, l'Église orthodoxe célèbre ces mariages mixtes par *économie* et non pas selon *la rigueur*. Sa seule règle est sa sollicitude pastorale envers ses ouailles.

En matière de *mariages mixtes*, il existe certaines confusions, dues certainement au manque d'information des intéressés. Dès lors, il importe de dire clairement qu'un mariage est qualifié de mixte lorsque l'un des conjoints est membre de l'Église orthodoxe, alors que l'autre appartient à une autre Église ou un groupe confessionnel chrétien qui dispense à ses membres le baptême au nom du Dieu Trinitaire (*au nom du Père et du Fils et du Saint Esprit*) et qui accorde au baptême un caractère sacramentel.

En cas de *mariage mixte*, celui-ci est célébré par un ecclésiastique orthodoxe (évêque ou prêtre) suivant le rite de l'Église orthodoxe.

La présence éventuelle d'un ecclésiastique appartenant à une autre confession - considérée à tort comme une action conjointe dans une cérémonie mixte - constitue une requête du conjoint non orthodoxe. Cet ecclésiastique opère, selon sa propre pratique ecclésiastique, *en dehors du temps du sacrement orthodoxe*. Cet accord est issu d'un effort louable et digne de soutien, obtenu au sein de certaines commissions locales de dialogue théologique.

DIVORCE

Dans la pratique de l'Église orthodoxe roumaine n'existe pas la tradition de demander ou d'accorder une autorisation épiscopale pour le divorce, ni pour la dissolution du mariage religieux.

Remarque :

En cas de *deuxièmes ou de troisièmes noces*, les conjoints intéressés doivent joindre le certificat de mariage civil, le prononcé du divorce civil.

En cas de remariage, à la suite d'un veuvage, les conjoints doivent également joindre le certificat de mariage civil et le conjoint veuf doit présenter le certificat de décès de son conjoint mort.

L'autorisation épiscopale de célébrer le mariage (en cas d'une demande de dispense) est délivrée par le Diocèse sur l'avis du prêtre recteur de la paroisse.

HIROTONIA ÎNTRU PREOT A PR. MIHAI

Imagini de la slujba hirotoniei întru preot a pr. Mihai Lică Pura, biserica Geneva (Gd-Lancy), 8 ian. 2022

Cu voia lui Dumnezeu și prin harul Duhului Sfânt, transmis prin punerea mâinilor Înaltpreasfințitului Părintelui nostru Mitropolit Iosif, diaconul Mihai Lică PURA a fost hirotonit preot în data de 8 ian. 2022 în biserica de la Geneva (Grand-Lancy).

Cu binecuvântarea Ips. Sale, părintele Mihai va sluji la biserica din Geneva și la cea din Lausanne, alături de părintele Adrian și de părintele Florin.

Mulțumind Înaltpreasfinției Sale pentru sfânta taină a hirotoniei îi urăm pr. Mihai o slujire sfântă, binecuvântată și rodnică, spre slava lui Dumnezeu și mântuirea credincioșilor !

Cu frățesca dragoste în Hristos Domnul vi-l recomand în rugăciunile Dvs., împreună cu soția sa Nela și cu fiul lor Patrik.

Va mulțumim și împreună vă urăm sfintele sărbători pascale cu pace, cu bine și ci cu sănătate.

HRISTOS A ÎNVIAT ! pr. Adrian, pr. Florin și pr. Mihai

DOAMNE AJUTĂ OM FRUMOS !

Am venit să-ți dau binețe:
- Doamne ajută, om frumos!
Pentru mine frumusețea,
Este unde e Hristos!

Nu te știi, dar nici nu-mi pasă!
Te iubesc, așa cum ești,
Dacă-n suflet bunătatea,
Și iubirea găzduiești!

Am venit să-ți dau binețe!
Cu rugăciune și gând bun,
Când mă rog lui Dumnezeu,
Despre tine vreau să-i spun!

Să-ți dea pace, mântuire,
Sănătate, bucurii!
Celor care au nevoie,
Le dea naștere de fii!

Celor slabi le dea putere,
Bolnavilor tainic leac!
Sufletelor tulburate,
Le dea pace ne-încetat!

Celor singuri părtășia,
Unui suflet minunat!
Celor care au de toate,
Doar iertare de păcate!

Am venit să-ți dau binețe,
Mi-e sufletul bucurios!
Când îți urez: - **"Doamne ajută!"**,
Simt că-L salut pe Hristos!

HRISTOS A ÎNVIAT !

Pe cei ce pierd credința dreaptă... O grea robie îi așteaptă... !
de Preot Sorin Croitoru (parohia Mantova, Lombardia)
Titlul poeziei : "Bunica și intele ctualii" !

Bunica nu avea cultură,
Nu studiase-așa, ca noi...
Se „cultivase”-’n bătătură
Și la prășit de popușoi.

Nu, nu era analfabetă,
Dar nici școlită nu era.
Din Biblia îngălbenită
De multe ori ea ne citea...

Mi-o amintesc în nopți de vară,
Cum se ruga lui Dumnezeu
Privind spre stele, în grădină,
Și neștiind că sunt și eu...

Ea nu luase masterate,
Nici doctorate n-a luat,
Însă credea cu fermitate
În Cel ce lumea a creat!

Cum să-i fi spus bunicii mele,
Ce se ruga spre cer mereu,
Că bolta cea cu mii de stele
Nu-i opera lui Dumnezeu? !

Să fi-’ndrăznit să-i zici bunicii,
În noaptea cu parfum de fân,
Că greierii și licuricii
Nu-L au pe Dumnezeu Stăpân? !

Nici n-ai fi terminat ideea,
Știi foarte bine ce îți spun:
Bunica mea, din clipa-aceea
Te-ar fi privit ca pe-un nebun!

Căci, după mintea ei vioaie,
Nimic nu-i fără autor:
Nici clăi de fân, nici mușuroaie,
Nici simpla urmă de tractor!

Să îi fi spus bunicii mele
Că soarele ascuns în nor,

Sau câmpul cel cu floricele,
Există fără Creator? !

Așa erau bătrânii noștri,
Crezând în Domnul Dumnezeu;
Strămoșii au crezut, bunicii,
Și mama mea credea, și eu...

Dar intelectualii lumii,
Cu diplome la școli de soi,
Mai caută și-acum dovada
Că ei se trag din maimuțoi!

Ei scurmă harnici prin țărână
Și caută bucăți de os
Prin care vor să demonstreze
Că... nu suntem ai lui Hristos!

Aceasta este marea luptă,
Vrăjmașul vrea prin rațiuni
Să ne lipsească de credința
Ce-o moștenim de la străbuni...

Să nu-i lăsați să vă golească
De harul ce-l aveți în voi;
Rugați-vă să se-’nmulțească,
Iar Duhul va veni șuvoi,

Căci Tatăl nostru ne iubește
Și nu ne lasă lui Satan.
Cu harul Său ne ocrotește,
Vrăjmașii se trudesc în van!

Pe cei ce pierd credința dreaptă
Și-’ncep să-și rădă de strămoși,
O grea robie îi așteaptă,
Căci demonii nu sunt miiloși!

Urcați, urcați în Arca Sfântă,
În casa Domnului Hristos!
Biserica pe val plutește,
În timp ce lumea merge-’n jos!

Sfârșit și lui Dumnezeu slavă !